

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Waldemar Płóciennik

Protokolant Patrycja Kotlarska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Warszawa - Praga w Warszawie
delegowanego do Prokuratury Krajowej Jerzego Kopcia
w sprawie **H. G. i P. Ś.**

skazanych z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 3 kwietnia 2025 r.,

kasacji wniesionych przez obrońców skazanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 29 marca 2023 r., sygn. akt II AKa 165/20,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 19 lutego 2020 r., sygn. akt XVIII K 96/16,

**na podstawie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 536 k.p.k. uchyla
zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Apelacyjnemu w
Warszawie do ponownego rozpoznania.**

[J.J.]

Kazimierz Klugiewicz Michał Laskowski Waldemar Płóciennik

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie, wyrokiem z dnia 19 lutego 2020 r., sygn. XVIII K 96/16, uznał H. G. za winnego przestępstwa z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za przestępstwo to wymierzył mu karę 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 200 stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki na 20 zł oraz orzekł na podstawie art. 45 § 1 k.k. przepadek korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa w kwocie 19 000 zł.

H. G. uznany został nadto za winnego przestępstwa z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za przestępstwo to wymierzono mu karę 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na 20 zł.

Sąd wymierzył H. G. karę łączną 6 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 250 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na 20 zł.

Tym samym wyrokiem Sąd Okręgowy w Warszawie uznał P. Ś. za winnego czynów z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za przestępstwo to wymierzył mu karę 6 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 300 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na 20 zł.

Wyrok ten zaskarżony został apelacjami obrońców oskarżonych, którzy zarzucili wyrokowi liczne naruszenia przepisów prawa procesowego oraz błędy w ustaleniu stanu faktycznego a także obrazę art. 45 § 1 k.k. w odniesieniu do H. G. .

Wyrokiem z dnia 29 marca 2023 r., sygn. II AKa 165/20, Sąd Apelacyjny w Warszawie, po rozpoznaniu apelacji obrońców, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasacje od tego wyroku wnieśli obrońcy obu skazanych.

W kasacji obrońcy H. G. zarzucono wyrokowi:

I.

„Naruszenie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej w zw. z art. 6 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności polegające na nieprawidłowym uznaniu przez Sąd odwoławczy, że w postępowaniu przed Sądem I instancji nie zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza, podczas gdy w wydaniu przez Sąd Okręgowy w Warszawie, XVIII Wydział Karny w dniu 19.02.2020 r., sygn. akt XVIII K 96/16 wyroku wobec skazanego H. G. , brała udział osoba nieuprawniona tj. Sędzia Sądu Rejonowego [...] w Warszawie X.Y., która od dnia 01.07.2017 r. nie miała delegacji do orzekania w Sądzie Okręgowym w Warszawie, XVIII Wydział Karny, albowiem termin zakończenia delegacji w/w Sędzi upłynął w dniu 30.06.2017 r., a pomimo tego w/w Sędzia orzekała w sprawie toczącej się przeciwko H.G., co stanowiło bezwzględną przyczynę odwoławczą, którą Sąd II instancji rozpoznając apelację powinien dostrzec z urzędu i w konsekwencji uchylić w całości wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie, XVIII Wydział Karny z dnia 19.02.2020 r., sygn. akt XVIII K 96/16.

II.

art. 518 k.p.k. w zw. z art. 442 § 3 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. poprzez błędne przyjęcie przez Sąd odwoławczy, że Sąd Okręgowy w Warszawie, XVIII Wydział Karny w sprawie o sygn. akt XVIII K 96/16 w pełni uwzględnił wytyczne wyrażone w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie, II Wydział Karny z dnia 29.01.2016 r., sygn. akt II AKa 435/15 uchylającego w całości wyrok uniewinniający H. G. od zarzuconych mu czynów wydany przez Sąd Okręgowy w Warszawie, XVIII Wydział Karny, sygn. akt XVIII K 192/14, podczas gdy Sąd I instancji w ogóle nie pochylił się nad wskazówkami

Sądu II instancji i dokonując oceny rozpoznania osoby H. G. przez świadka A. D. na tablicy poglądowej w dniu 27.02.2013 r. ograniczył się tylko i wyłącznie do wskazania, że rozpoznanie to było chronologicznie najwcześniejsze i dlatego stanowi podstawę wydania wobec H. G. wyroku skazującego przy jednoczesnym całkowitym pominięciu, że świadek A. D. nie rozpoznał skazanego H. G. ani podczas okazania bezpośredniego ani podczas wielu rozpraw, które toczyły się w sprawie o sygn. akt XVIII K 192/14 oraz XVIII K 96/16 i w których skazany za każdym razem brał udział.

III.

art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art 457 § 3 k.p.k. oraz art. 440 k.p.k., jak również art. 6 i art. 13 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, polegające na nierozpoznaniu w sposób rzetelny wszystkich zarzutów i wniosków zawartych w apelacji tj.:

1. zarzutu z pkt. 1 a) apelacji obrońcy z dnia 31.03.2020 r. w którym obrońca kwestionuje prawidłowość przeprowadzenia w dniu 27.02.2013 r. czynności okazania wizerunku skazanego H. G. świadkowi A. D. , z uwagi na umieszczenie na tablicy poglądowej sugerującego zdjęcia skazanego H. G. , co w sposób oczywisty pozbawiło w/w czynność wiarygodności, jak również nieprzeprowadzenie niezwłocznie po okazaniu pośrednim okazania bezpośredniego, w sytuacji kiedy skazany H. G. był wówczas pozbawiony wolności, a co bezwzględnie należało uczynić, zaś Sąd odwoławczy rozpoznając ten zarzut uznał, że argumenty obrońcy nie są przekonujące i że uczyniono wszystko aby zniwelować skutki procesowe owego uchybienia, przesłuchując na tę okoliczność policjantów przeprowadzających czynności z udziałem H. G. i stwierdzenie, że *„z ich zeznań nie wynika aby odnotowali uchybienia w zakresie sporządzania tablicy, a ich zeznania uznane za wiarygodne, nie były podważane”*, podczas gdy to rolą Sądu, a nie rolą świadka, jest dokonanie oceny prawidłowości okazania pośredniego, wobec czego nie można uznać, że zarzut ten został rozpoznany w sposób merytoryczny, jak również Sąd odwoławczy powinien wyjaśnić w

uzasadnieniu zaskarżonego wyroku , dlatego uznał, że argumenty obrońcy dotyczące sugerującej fotografii są nieprzekonujące;

2. zarzutu z pkt. c) 1 apelacji obrońcy z dnia 31.03.2020 r., do którego Sąd II instancji w ogóle się nie ustosunkował, albowiem nie można uznać, że zacytowanie fragmentów protokołu konfrontacji skazanego H. G. z T. Ś. z dnia 24.04.2015 r. oraz zacytowanie fragmentu protokołu przesłuchania świadka T. Ś. z dnia 28.05.2015 r., stanowi rozpoznanie tego zarzutu apelacji zwłaszcza, że obrońca w tym zarzucie kwestionowała dokonaną przez Sąd I instancji ocenę dowodu z zeznań świadka A. D. , i pominięcie przy ocenie tego dowodu faktu nie rozpoznania na żadnej z rozpraw A. „C.” w osobie skazanego H. G. , wobec czego Sąd odwoławczy powinien rozpoznać ten zarzut merytorycznie;
3. zarzutu z pkt. c) 2 apelacji obrońcy z dnia 31.03.2020 r., do którego Sąd II instancji również się nie odniósł, albowiem stwierdzenie dokonane przez Sąd odwoławczy na stronie 24. uzasadnienia zaskarżonego wyroku tj. *„Zarzuty opisane w pkt-2,3,4,8 sprowadzają się w istocie do próby podważenia wiarygodności obciążających zeznań A. D., co zostało dostatecznie omówione na wstępie. ”*, nie czyni zadość rzetelnemu rozpoznaniu zarzutów apelacji, zwłaszcza, że zarzut ten dotyczył *stricte* braku ustalenia przez Sąd I instancji okoliczności poznania i relacji świadka A. D. ze skazanym H. G. , zaś prawidłowa i dokładna analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie pozwala na przyjęcie, że Sąd odwoławczy na wstępie odniósł się do próby podważenia wiarygodności obciążających zeznań A. D. , albowiem w tym zakresie żadne rzetelne i merytoryczne uzasadnienie się nie znajduje, a odnośnie przedmiotowego zarzutu nie ma ze strony Sądu II instancji konkretnej argumentacji przemawiającej za bezzasadnością tego zarzutu;
4. zarzutu z pkt. c) 3 apelacji obrońcy z dnia 31.03.2020 r., w zakresie którego Sąd odwoławczy milczy, albowiem ogólne odniesienie się do zarzutów apelacji dokonane na stronie 24. uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie spełnia standardu rzetelnego postępowania odwoławczego zwłaszcza, że obrońca uzasadniając ten zarzut wykazała, że Sąd I instancji w ogóle nie

pochylił się nad dokonaniem oceny zeznań świadka A. D. składanych w toku postępowania sądowego uznając jedynie, że *„Faktem jest, że świadek nie rozpoznał oskarżonego H. G. na dalszych etapach postępowania, w szczególności zaś w warunkach rozprawy - okoliczność ta jednak nie pozbawia zdaniem Sądu wartości rozpoznania tego, dokonanego uprzednio. ”* i również w tym zakresie Sąd II instancji nie wyjaśnił dlaczego ocena Sądu I instancji była prawidłowa, w sytuacji braku rozpoznania skazanego H. G. w toku całego postępowania sądowego,

5. zarzutu z pkt. c) 4 apelacji obrońcy z dnia 31.03.2020 r. w którym to zarzucie wprost zostały zacytowane zeznania świadka A. D. , pominięte przez Sąd I instancji przy dokonywaniu oceny wiarygodności w/w świadka, a zatem uzasadnienie Sądu odwoławczego, że *„skarżąca poza tym, że nie wskazuje, które z nich - istotne dla rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie - miałyby zostać pominięte jest nieprawidłowe i świadczy o braku dokonania rzetelnej i kompleksowej kontroli odwoławczej;*
6. zarzutu z pkt. c) 6 apelacji obrońcy z dnia 31.03.2020 r., który w ogóle nie został przez Sąd II instancji rozpoznany;
7. zarzutu z pkt. c) 7 apelacji obrońcy z dnia 31.03.2020 r. albowiem odesłanie obrońcy do lektury uzasadnienia Sądu I instancji w tym zakresie nie jest wystarczające, zwłaszcza w sytuacji gdy obrońca kwestionuje w tym zakresie stanowisko Sądu I instancji, wobec czego Sąd odwoławczy powinien wyjaśnić i przedstawić argumenty, dlaczego uznaje ten zarzut za niezasadny;
8. zarzutu z pkt. c) 8 oraz pkt III apelacji obrońcy z dnia 31.03.2020 r. w którym obrońca kwestionuje ustalenia Sądu I instancji w zakresie uzyskania przez skazanego H. G. korzyści majątkowej, zaś Sąd odwoławczy przedstawia w tym zakresie dowolne stanowisko nie poparte żadnymi dowodami stwierdzając jedynie: *„gdyby rozliczenie to budziło jakiekolwiek zastrzeżenia uczestników procedury, to zapewne wcześniej doszłoby pomiędzy nimi do konfrontacji w tym przedmiocie”,* co świadczy o niedokonaniu przez Sąd II instancji prawidłowej kontroli instancyjnej,

9. zarzutu z pkt. 11 apelacji obrońcy z dnia 31.03.2020 r., który błędnie w apelacji został oznaczony jako 9 e), a dotyczy nieuwzględnienia przez Sąd I instancji przy ocenie materiału dowodowego dowodu z zeznań świadka A. D. złożonych w dniu 09.06.2016 r. oraz w dniu 06.09.2016 r., które dotyczą rozpoznania przez w/w świadka osoby B.K., co miało istotne znaczenie dla oceny zeznań świadka A. D. w kontekście jego możliwości rozpoznawania osób oraz jego postawy procesowej.

IV.

art. 170 § 1 pkt 2 , 3, 5 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k poprzez bezzasadne oddalenie wniosków dowodowych zgłoszonych w apelacji, i błędne uznanie, że zmierzają one w sposób oczywisty do przedłużenia postępowania, podczas gdy wnioski te zostały złożone trzy lata przed zamknięciem przewodu sądowego, a Sąd odwoławczy w sposób nieuprawniony *a priori* założył, że świadek B. K. nie ma wiedzy w zakresie wskazanym przez obrońcę, podczas gdy taki wniosek można byłoby postawić dopiero po przesłuchaniu świadka, zaś sam fakt, że w/w świadek został skazany prawomocnym wyrokiem w innej sprawie nie wyklucza możliwości przesłuchania go jako świadka w przedmiotowym postępowaniu, zwłaszcza, że B. K. , co zostało podniesione w apelacji (a całkowicie zignorowane przez Sąd II instancji), został wskazany przez świadka A. D. 7 lat po dokonaniu przestępstwa, co również powinno mieć znaczenie przy ocenie wiarygodności w/w, a przesłuchanie świadka A. D. było konieczne i zasadne, albowiem w okolicznościach przedmiotowej sprawy Sąd odwoławczy, który powinien zapoznać się z tym dowodem (jedynym obciążającym skazanego H. G.) i dokonać jego prawidłowej oceny w oparciu o przeprowadzenie na rozprawie apelacyjnej uzupełniającego przesłuchania świadka A. D. , podczas obecności skazanego H. G. , co pozwoliłoby na dokonanie własnej obserwacji skazanego H. G. i jego aktualnego wizerunku, a następnie porównanie fotografii skazanego z jego aktualnym wizerunkiem i wyciągnięcie prawidłowych wniosków dotyczących okazania pośredniego w dniu 27.02.2013 r., czego Sąd I instancji zaniechał."

Obrońca wniosła o uchylenie zaskarżonego kasacją wyroku a także wydane go w pierwszej instancji wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

W kasacji obrońcy P. Ś. zarzucono wyrokowi naruszenie art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. poprzez utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku i błędne przyjęcie, że w sprawie nie wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza w postaci zakazu prowadzenia postępowania wynikającego z powagi rzeczy osądzonej. W przypadku nieuwzględnienia tego zarzutu obrońca sformułował dodatkowo rozbudowane zarzuty naruszenia przepisów art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.

Obrońca P. Ś. wniósł o „uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania”.

W odpowiedziach na kasacje prokurator Prokuratury Regionalnej w Warszawie wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesione kasacje spowodowały uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie, ale nie z powodów wskazanych w zarzutach i wnioskach kasacji. Sąd Najwyższy z urzędu dostrzegł bowiem w sprawie wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w postaci nienależytej obsady tego Sądu. W składzie Sądu Apelacyjnego w Warszawie rozpatrującym apelacje obrońców oskarżonych zasiadały bowiem SSA X.Y. 1 i SSA X.Y. 2, które nominację na to stanowisko uzyskały w drodze konkursu przeprowadzonego z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej po zmianach dokonanych ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3). Wadliwość procedury, której efektem były rekomendacje Krajowej Rady Sądownictwa omówiona została w uchwale składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20 i w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22. Orzekający Sąd Najwyższy w pełni aprobuje

stanowisko przedstawione w powyższych judykatach, z których wynika, że: Krajowa Rada Sądownictwa ukształtowana przepisami ustawy z 8 grudnia 2017 r. nie spełnia standardu organu konstytucyjnego i konwencyjnego, będąc w rzeczywistości organem zależnym od władzy ustawodawczej i wykonawczej, a uchwała z dnia 23 stycznia 2020 r., I BSA I-4110-1/20, jako zasada prawna, wiąże wszystkie składy Sądu Najwyższego. Na dezaprobatę zasługiwały tym samym decyzje Trybunału Konstytucyjnego odnoszące się do kwestii rzekomej konstytucyjności Krajowej Rady Sądownictwa w obecnym kształcie, podważające moc obowiązującą powołanej uchwały połączonych Izb Sądu Najwyższego oraz dokonujące odosobnionej interpretacji wiążących Polskę norm traktatowych.

Rozpoznanie sprawy zainicjowanej nadzwyczajnymi środkami zaskarżenia obrońców należało zatem poprzedzić ustaleniem czy doszło w niej do wydania orzeczenia przez sąd w składzie nienależycie obsadzonym, w związku z instytucjonalną wadą w przeprowadzonym przez Krajową Radę Sądownictwa ukształtowaną w oparciu o przepisy ustawy z 8 grudnia 2017 r. procesie nominacyjnym sędziego zasiadającego w składzie orzekającym. Odpowiedź na te wątpliwości wymagała przeprowadzenia tzw. „testu niezawisłości”, którego założenia szczegółowo wskazano w uchwale Sądu Najwyższego: z 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20 i z 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22. Kryteria tego testu oparte na wytycznych zawartych w wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z 1 grudnia 2020 r., nr 26374/18 przeciwko Islandii w sprawie Guðmundur Andri Ástráðsson, wymagają ustalenia czy w procesie powoływania sędziego doszło do naruszenia prawa krajowego, czy naruszenie to miało dostatecznie poważny charakter i czy zostało ono ustalone i naprawione na szczeblu sądów krajowych.

Do naruszenia prawa krajowego dojść może m.in. w układzie, w którym rekomendacja powołania sędziego pochodzi od organu uważanego za gremium niekonstytucyjne, ukształtowane odmiennie niż wynika to z art. 187 Konstytucji, który wbrew treści art. 186 ust.1 Konstytucji nie spełnia swej ustrojowej roli „stania na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów”. Za taki właśnie organ uznać należy ukształtowaną ustawą z 8 grudnia 2017 r. wadliwie powołaną i

obsadzoną obecną Krajową Radę Sądownictwa, która *notabene* 28 października 2021 r. została wykluczona z Europejskiej Sieci Rad Sądownictwa po ustaleniu, że nie jest niezależna od władzy. Ze względu na uwarunkowania ustrojowe kreowane przez skrajnie upolitycznioną Krajową Radę Sądownictwa w obecnym kształcie, wolno stwierdzić, że tryb, któremu poddały się osoby następnie nominowane do pełnienia urzędu sędziego w wyniku rekomendacji udzielonej przez ten organ, stanowił naruszenie prawa. Stanowiska organów międzynarodowych w wyrokach Europejskiego Trybunału Praw Człowieka przeciwko Polsce: z 22 lipca 2021 r., nr 43447/19 w sprawie Reczkowicz; z 8 listopada 2021 r., nr 49868/19 i nr 57511/19 w sprawie Dolińskiej-Ficek oraz Ozimka; z 3 lutego 2022 r., nr 1469/20 w sprawie Advance Pharma sp. z o.o.; z 15 marca 2022 r., nr 43572/18 w sprawie Grzędy; z 23 listopada 2023 r., nr 50849/21 w sprawie Wałęsy; wyrokach Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z: 15 lipca 2021 r., C-791/19 i z 21 grudnia 2023 r., C-718/21a, a także punkt widzenia Sądu Najwyższego wyrażony w postanowieniu z 16 września 2022 r., III KK 339/22 głoszący, że wejście w życie przepisów art. 29 § 4 – 25 ustawy o Sądzie Najwyższym nie może prowadzić do obniżenia standardu dopuszczalności badania bezstronności (...) sędziowskiej oraz określenia skutków ich braku, wypracowanego w orzecznictwie TSUE i ETPCz - dopełniają twierdzenia, że dwa pierwsze kryteria testu wynikające z powołanej uchwały Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., zawsze będą wypadały negatywnie dla kandydata do pełnienia urzędu sędziego rekomendowanego przez mającą istotną rolę w procesie nominacji sędziowskich Krajową Radę Sądownictwa w obecnym kształcie.

Test, o którym mowa przeprowadzony został przez Sąd Najwyższy w odniesieniu do SSA X.Y. 1 w sprawach o sygn. II KK 627/23, II KK 231/24, II KK 270/24. Wynik testu był kilkakrotnie już negatywny dla tej sędzi i we wskazanych sprawach uchylono zapadłe w nich orzeczenia z powodu niewłaściwej obsady sądu z udziałem SSA X.Y. 1. Sąd Najwyższy orzekający w sprawie H. G. i P. Ś. w pełni podzielił argumentację przedstawioną w uzasadnieniach orzeczeń wydanych w tych sprawach.

Taki sam test przeprowadzony został przez Sąd Najwyższy także w odniesieniu do orzekającej w przedmiotowej sprawie SSA X.Y. 2, W sprawach o sygn. II KK 35/23, II KO 151/23, II KK 434/23, II KK 527/23, II KK 58/24, II KK 262/23, II KK 263/23, II KO 154/23, II KK 502/24 i II KK 360/24 Sąd Najwyższy uznał, że SSA X.Y. 2 nie przeszła pozytywnie „testu niezawisłości” i z tego powodu, stwierdzając zaistnienie bezwzględnej przesłanki odwoławczej w postaci nienależytej obsady sądu, uchylił wydane we wskazanych sprawach orzeczenia. Sąd Najwyższy orzekający w sprawie H. G. i P. Ś. również w pełni podziela argumentację przedstawioną w uzasadnieniach orzeczeń wydanych w tych sprawach.

Przeprowadzone w toku niniejszego postępowania testy w odniesieniu do SSA X.Y. 1 i SSA X.Y. 2 doprowadziły do tych samych rezultatów.

W tym stanie rzeczy konieczne stało się uchylenie zaskarżonego kasacją wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym w składzie należyтым.

[J.J.]

[a.ł.]

Kazimierz Klugiewicz Michał Laskowski Waldemar Płóciennik